

noget højere Grad for Manden. Det vil lære ham, hvis Lovforslaget gennemføres, at se sig lidt bedre for, før han gifter sig med den første den bedste Kokette eller Dompap. Et Par runde Skuldre eller blide Øjne, et Par smalle, hvide Hænder, et Par smukke Smalben — de korte Kjoler har dog ødelagt mange Illusioner i den Henseende —, alle disse tiltalende ydre Attributter, som for mange unge Mænd hidtil har haft alt for stor Betydning, giver jo ikke den allerbitterste Garanti for, at Skabningen egner sig til at tage en af Samfundets vigtigste og alvorligste Opgaver op, nemlig Hustruens. Kun hvis dette er Tilfældet, er det forsvarligt at gifte sig. Eet er Forelskelse og et andet Ægteskab. Og et Ægteskab, som det bør være, skades aldeles ikke af dette Lovforslag, tværtimod. Lovforslaget højner Ægteskabet ved helt igennem at højne Hustruens Stilling i Samfundet, Synet paa Hustruen. Derfor vil vi fra vor Side med Glæde arbejde med paa dette Lovforslag, og vi vil ikke lade os vildlede af Kritikken eller Mandfolkeegoismen, men paa den anden Side heller ikke være doktrinære og ikke foretrække juridisk Konsekvensmageri for sunde Hensyn til det praktiske Livs Krav med Hensyn til Forholdet mellem Ægtefæller. Derfor vil vi meget gerne diskutere alle Enkelthederne i Lovforslaget, som jeg herved paa mit Partis Vegne skal anbefale til velvillig Behandling og forholdsvis hurtig Gennemførelse i dette høje Ting.

Marie Hjelmer: Det kan nu snart blive et Aar siden, at den højtærede Statsminister i Folketinget fremsatte Forslag til Lov om Ægteskab. Med Spænding imødesaa Kvinderne og overhovedet alle interesserede den Modtagelse, som Lovforslaget skulde faa dels i Folketinget og dels i Befolkningen. Det er ganske urigtigt, naar man fra visse Sider har villet give det Skin af, at Befolkningen ikke har faaet Kundskaab om det foreliggende Lovforslag. Der er holdt mange Foredrag derom Landet over, og der er skrevet Masser af Artikler derom i Landets Blade. Nu er det imidlertid et andet Spørgsmaal, om ikke mange af de Artikler, der er skrevne, i Stedet for objektivt at oplyse har fremkaldt Uklarhed i Befolkningens Begreber om, hvad det egentlig drejede sig om i det foreliggende Lovforslag. Ægteskabsloven fremstilledes i en bestemt Del af Pressen som noget revolutionerende, som noget, der vilde ryste

Ægteskabet i dets Grundvold. Det var mig derfor en uhyre stor Tilfredsstillelse i Fredags at høre det andet tingvalgte Medlem (Godskesen) være af den Mening, at den nye Lov ikke kan siges at ville virke nedbrydende paa Ægteskabet, thi Sandheden er jo dog ogsaa den, at man nu kun lovfæster det, som er Praksis i alle gode og anstændige Ægteskaber. Jeg skal ikke spille Tiden paa at citere Magister Harald Nielsens sindsforvirrede Skrig, men tillade mig at gøre opmærksom paa en Artikel, som fremkom den 6. Maj i Fjor i „Berlingske Tidende“, skrevet af den moderate Professor Starcke. Jeg skal tillade mig at citere et Par Sætninger deraf som Bevis paa, hvilken Uklarhed en saadan Artikel rummer. Professorens siger: „At stille det op som Idealet, at hver af Ægtefællerne ogsaa i Ægteskabet skal hævde den frie Personligheds Ret, vil ødelægge Ægteskabet i dets Væsen“, men i næste Punktum siger han, at Kommissionen hævder, hvad han ogsaa selv i mere end en Menneskealder har lagt Vægten paa, at Ægtefællerne skal ligestilles. Han taler senere om Opløsningen af Ægteskabet og siger her: „Det kan ikke være ønskeligt at fastholde Mennesker i et nedværdigende Samliv ved at besværliggøre Skilsmissem“. Men et Øjeblik efter angriber han Lovforslaget, fordi det gør Separationstiden kortere og skaber et nyt Sæt af Separationsmotiver. I Sandhed det maa være vanskeligt for den jævne Befolkning, som ikke lige sidder med Lovforslaget i Haanden, at danne sig et tydeligt Begreb om, hvad det nye Lovforslag vil, naar de læser en Artikel som den her anførte og mange andre, som er fremkommet i den konservative Presse. Det gælder om i saadanne Øjeblikke at huske paa, at aldrig nogen frisindet Reform af vidererækkende Betydning er kommet frem, uden at man har hørt Fanatikere raabe op om, at nu gaar Samfundet sin Undergang i Møde. Saa gaar der en Tid, og vedkommendes efterfølgende Meningsfæller vil da aldrig kunne begribe, at der har kunnet rejse sig en saa voldsom Modstand mod noget, som nu forekommer dem selv som ganske naturligt og rimeligt.

Ganske anderledes roligt tog Folketingets konservative Medlemmer paa Sagen, ja, man kan sige, at den blev modtaget med Velvillie. Venstres Ordfører siger, at Partiet med største Tilfredshed har hilst Lovforslagets Fremkomst, og at Partiet tager absolut Afstand fra de Betragtninger, som